

де E_j - комплексний критерій ефективності підготовки майбутнього вчителя j ; R_j - досягнутий рівень підготовки; $P^j(\xi[n])$ - апостеріорна ймовірність рівня підготовки R_j ; Δt_j - час затрачений на вивчення методичного матеріалу; t_{norm}^* - нормативний час на процес підготовки (в годинах).

Для оцінки ефективності підготовки майбутніх вчителів інформатики у контрольній та експериментальній групах, обрано оцінку середнього значення \hat{E}_j^μ , відповідної групи $\mu (\mu \in \{e, k\})$.

Статистичну значущість отриманих оцінок ефективності \hat{E}_j^μ встановлено за допомогою критерію Колмогорова-Смирнова, при цьому показник якості підготовки в експериментальній групі збільшився на 19,91%. Це доводить ефективність використання програмно-методичного комплексу з підготовки майбутніх вчителів інформатики до організації навчального діалогу.

К.О. Гольцман, аспірант ДОННУ,
goltsman_k@rambler.ru

Донецький Національний Університет, м. Донецьк

РОЛЬ ІДЕОЛОГІЙ НЕОЛІБЕРАЛІЗМУ ТА ЄВРОЦЕНТРИЗМУ В ПРОЦЕСІ РЕФОРМУВАННЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

В останні роки реформування вищої освіти відбувається в рамках Болонського процесу, впровадження якого супроводжується інтенсивною ідеологічною легітимацією нових підходів до освітньої політики. У панівному дискурсі Болонський процес найчастіше зображується як рух до більш адекватної потребам сьогодення системи освіти. Його adeptи запевняють, що запровадження цієї системи забезпечує створення єдиного європейського простору вищої освіти, що гарантує більшу мобільність студентів та викладачів, інтенсивніші наукові зв'язки між освітніми установами та, насамкінець, придатніші умови входження студентів в національний та загальноєвропейський ринок праці. У свою чергу зазначені «переваги» презентуються в якості передумови успішної інтеграції України в Європейський Союз, та такими, що у комплексі забезпечують модернізацію української освітньої системи та науки.

Взяті окремо, ці твердження мають безпосереднє відношення до двох панівних ідеологій правлячої еліти української держави в застосуванні до сфери освіти: євроцентризму та неолібералізму. В дискурсі євроцентризму західна культура, цінності та інститути визнаються такими, що являють взірець для національного розвитку, незалежно від їх реального змісту та структурного становища певного суспільства в системі міжнародних відносин. Як правило, в рамках цієї ідеології одне лише посилення на «європейськість» якоїсь реформи, інституту або ціннісної установки має потужну та вирішальну легітимізуючу силу. Євроцентристське бачення суспільного розвитку розповсюджується через різні інститути влади. В популяризації Болонського процесу важливу роль відіграють ключові функціонери української системи освіти. Однак, давайте тверезо подивимося на те, чи відповідають дійсності основні установки цих систем мислення.

По-перше, Болонський процес в країнах ЄС є другорядним напрямком розвитку освітньої сфери. По-друге, більшість загальновідомих європейських університетів, що одержують солідне фінансування на науку та дослідження в різних сферах, відмовляються від уніфікації освітніх та наукових стандартів через те, що це в принципі не відповідає потребі виховання кваліфікованих наукових кадрів та підтриманню розвитку професійної науки.

Якщо казати в цілому про неолібералізм, то він виступає проти втручання держави в економіку та соціальну сферу, наголошує на необхідності тотальної комодифікації всіх сфер життя (включаючи освіту), просуває імператив відповідальності індивіда за свою долю та закликає його до набування навичок адаптації до гнучких потреб ринку. Безсумнівний той факт, що освіта, яка керується імперативами ринку, нехтує розвитком «нерентабельних» дисциплін, які, однак, є основою прогресу культури та найрізноманітніших галузей науки. Фактично, в рамках Болонської системи та загальної тенденції європейської вищої освіти відбувається істотна переорієнтація пріоритетів освітніх установ на видачу Дипломів категорії В, які раніше не видавалися класичними університетами. В цілому кваліфікація одержувачів дипломів категорії В відповідає потребі ринку праці в вузькоспеціалізованій трудовій силі (аналог професійно-технічної освіти)[1]. Скидається на те, що в розрізі цієї тенденції зменшення терміну базового університетського проходження бакалавріату до трьох років є певним розширенням сфери безпосередньої детермінації освіти ринковими відносинами на вищі навчальні заклади.

Підтвердження наведених вище тенденцій знаходимо в Наказі Міністерства науки і освіти України № 612 від 13.07.2007 про затвердження Плану дій щодо впровадження Болонського процесу, в якому

доручається «створити правові і економічні основи залучення бізнес-структур до...розробки та розвитку економічних механізмів в освіті»[2]. Зменшення терміну вивчення базових дисциплін є відчутним ударом по освітньому та культурному потенціалу українського системи освіти, яка і без того перебуває в кризовому стані. Неоліберальні коріння цих змін, незалежно від ефективності їх впровадження в українських умовах, таким чином, є цілком очевидними.

Н.Л. Казарінова., к.т.н., доцент,
knl_r@list.ru,

Науково-дослідний інститут економіки, м.Київ

ФОРМУВАННЯ МОДЕЛІ КЛЮЧОВИХ ТА ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ ТЕХНОЛОГІЯ ПРОЕКТУВАННЯ

На сучасному етапі розвитку виробничих відносин у контексті ліберальної економічної системи особливо важливого значення набувають процеси відбору та підготовки кваліфікованих працівників на вакантні посади шляхом вивчення їх професійних, особистісних якостей та впровадження стандартів компетенцій посад для кожного працівника.

Впровадження стандартів компетенцій посад фахівців підприємств, установ і організацій сприятиме підвищенню ефективності професійного навчання та підвищенню кваліфікації працівників на робочому місці, орієнтації працівників на якість кінцевого продукту їх діяльності, економічності робочих процесів, досягненню найвищої ефективності роботи кожного працівника, який буде підібраний на конкретну посаду за відповідними професійними, особистісними та етичними якостями.

Для цього на підприємстві раціонально відбираються досвідчені і компетентні фахівці, результат роботи яких має найоптимальнішу якість по управлінню персоналом, який в значній мірі сприяє підвищенню економічної ефективності організації в цілому.

«Компетенція» це єдність знань, професійного досвіду, психологічних властивостей, етичних міркувань здібностей діяти і навиків комунікативної поведінки індивіда, що визначаються для ефективного виконання працівником функціональних обов'язків та оптимізація якості оцінки персоналу.

Зазначимо, що поняття «компетентність» (competence) відноситься до функціональних областей діяльності працівника, а «компетенція» (competency) до поведінкових областей.